

другы що бѣхъ проникли въ вътрешността ѝ, тѣ бѣхъ онѣзъ които бѣхъ придружили оногось бѣжанецъ Италианецъ, за когото поменехмы, но и тѣ ѣ знаехъ до отвѣтрѣ вратата и до долниѣхъ стѣбъ. Съ единъ речъ, тая къща бѣше за селяныѣ жилище за единъ саможивъ и своенравенъ чловѣкъ.

Началникътъ на заплѣтатата разгледа къщѣтъ извънъ и ся видѣ замисленъ. Събраното множество го гледаше зяпнѣло, какво ще рече и какво ще прави; а той като ся обърнѣ къмъ водача си отъ селото попыта го.

— Да ли ще е вътрѣ ступанинътъ?

— Не вѣрвамъ, защото той си иде на дъждъ на вътрѣ.

— А дѣ живѣе?

— На Галатъ; тамъ му была мазѣта.

— Нѣма ли челядь?

— Ни *слѣпо* куче.

— Кой му пази къщѣтъ?

— Никой.

Началникътъ на заплѣтатата ся позамысли; послѣ рече:

— Можешъ ли да ся въскачишь тамъ на зидѣтъ и да отворишь вратата?

— *Чуждѣ поданикъ* е; чуждѣ поданикъ е ступанинътъ; извикахъ нѣкои.

Началникътъ на заплѣтатата ся показа като че не даде никакъ вниманіе на тѣзи гласове.

— Можешъ ли да възлѣзешъ, продѣлжи да казува на водача си.

— Азъ, азъ ся въскачамъ, рече едно малко ѣздоколниче, като расбѣжска навалицѣтъ и застанѣ прѣдъ начальника на чловѣцыѣ отъ властыѣ.

— Можешъ ли?

— Чувай ты веднѣжъ! Колко и колко зидове съмь прѣскачалъ азъ; и при тѣхъ тойзи ще ми са видѣ като *локми*.